

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. Провадия , 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, Ш-ТИ СЪСТАВ в публично заседание на осемнадесети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Сона В. Гарабедян

при участието на секретаря Н.Т.С.
като разгледа докладваното от Сона В. Гарабедян Гражданско дело № 20203130100900 по описа за 2020 година

Производството е образувано по искова молба, уточнена с молба вх. № 4680/19.10.2020 г., подадена от „Кредитреформ България” ЕООД, ЕИК 831030580 против И. В. С., с която са предявени обективно съединени осъдителни иски с правна квалификация по чл. 79, ал.1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 240 от ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР, вр. чл. 99 ЗЗД.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основават претендираните права: ищецът твърди, че на 11.03.2016 г. между ответника и трето лице – кредитор „4финанс” ЕООД /с търговска марка на пазара „Вивус”/ бил сключен договор за кредит № 9921679001 под формата на електронен документ по реда на ЗПФУР. Била предоставена сумата от 150 лева, която следвало да бъде върната в срок от 30 дни с падежна дата - 10.04.2016 г.

Съгласно ОУ ответникът имал право да кандидатства за втори кредит, преди да е върнал първия, което и сторил. При отпускане на допълнителен кредит, договорът се изменял чрез подписване на нов, без промяна на съществуващите условия, с изключение на размера на задълженията. Договорът бил изменен на 19.03.2016 г. за сумата от 250 лева.

Въпреки настъпване на падежа и опитите за доброволно уреждане на отношенията, ответникът не погасил. На основание т. 13.3 от ОУ, кредиторът начислил неустойка /наказателна лихва/.

На 23.11.2018 г. бил сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ № BGF – 2018 – 033/23.11.2018 г., с който вземанията по договор № 9921679001 били прехвърлени на ищеца. Последните били подробно описани в Приложение № 1, което било неразделна част от договора за прехвърляне на вземания. Цедентът предоставил на цесионера потвърждение за прехвърляне на вземания. Съгласно предоставеното от цедента пълномощно ищецът изпратил уведомление за цесията до длъжника с препоръчано писмо чрез „Български пощи“ ЕАД, което било върнато с отметка „непотърсено“.

Предвид липсата на плащане, въпреки изпратените покани, се моли за присъждане на

сумата от общо: 250 лева – главница по договора за кредит, ведно със законната лихва върху главницата от постъпване на ИМ в съда – 29.09.2020 г. до окончателното погасяване. Посочва банкова сметка. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, чрез процесуалния □ представител, в който изразява становище за недопустимост на предявения иск, поради липса на процесуална легитимация на ищеца да води осъдителен иск по този ред, тъй като в случая не е бил надлежно уведомен за цесията. Счита, че не е налице действителна цесия на вземането.

Твърди, че не дължи на ищеца претендираната сума. Към исковата молба нямало доказателства предоставеният кредит да е бил обявен за предсрочно изискуем спрямо длъжника от първоначалния кредитор. Според ответника обявяването на предсрочна изискуемост е съществен елемент, който определял момента, в който задължението ставало изискуемо.

По изложените съображения моли за прекратяване на производството по делото, а ако не са налице условията за прекратяване, моли искът да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. Със становище вх. № 202/20.01.2021 г., депозирано преди първото по делото съдебно заседание, поддържа иска и моли за неговото уважаване. С оглед възраженията на ответника, касаещи валидността на договора за прехвърляне на вземания, представя заверено копие от същия със заличени финансови данни, тъй като те представляват търговска и финансова тайна между страните по него и нямат отношение към спора. Представя списък на разноските, инкорпориран в становището.

Препис от горното становище с приложенията е предоставен на процесуалния представител на ответника, на когото е предоставена възможност и подходящ срок за запознаване и изразяване на становище.

В допълнително представено становище вх. № 516/11.02.2021 г., с оглед предоставената от съда възможност, ответникът оспорва, че с подаването на исковата молба е настъпила преклузия за ищеца за несвоевременно посочване и представяне на доказателства и навеждане на твърдения за съществуването им, тъй като представените с допълнителната молба документи следвало да са се намирали у ищеца към датата на завеждане на иска. Алтернативно заявява, че съобразно чл. 49 от Договора за цесия от 23.11.2018 г., неразделна част от него са пет броя приложения, но част от тези приложения не са представени с исковата молба и допълнителната такава, от което прави извод, че те не съществуват. Поддържа становището си за недопустимост на иска, поради липса на процесуална легитимация у ищеца да води осъдителен иск по този ред. Излага съображения за уведомяване за извършената цесия, като твърди че представените по делото копия от пълномощни, с които първоначалният кредитор е упълномощил ищеца да уведомява длъжниците не може да се приеме като действие, което изпълнява изискванията на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. Счита, че не е налице действителна цесия на вземането.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа отговора на исковата молба, изразява становище за недопустимост на исковата молба, а при условията на евентуалност счита същата за неоснователна. Моли за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан. Представя списък на разноските и договор за правна защита и съдействие. Представя писмена защита.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните,

намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За основателност на претенциите, ищецът следва да установи пълно и главно възникване на вземанията и техния размер, в т.ч. – наличието на валидни правоотношения по договор за кредит между ответника и „4финанс“ ЕООД, сключен на 11.03.2016 г., изменен с договор за кредит от 19.03.2016 г., при спазване на законовите изисквания и зачитане правата и интересите на потребителя, по който са предоставени съответните парични суми, че същите са усвоени и е настъпил падежът за погасяването им; т.е. както по основание, така и по размер дължимостта на процесната сума; прехвърляне на вземанията в своя полза, както и че ответникът е уведомен за цесията от цедента.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване по тези факти, да докаже обстоятелства, които изключват, унищожават или погасяват процесните вземания, а при установяване на горните предпоставки от ищеца - следва да докаже, че е погасил задълженията си в срок.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът приема иска за основателен по следните съображения:

Ищецът твърди, че в качеството му на цесионер е кредитор на длъжника за вземане, произтичащо от сключен между последния и цедента договор по реда на ЗПФУР, в който е предвидена възможността за предоставяне на парични кредити от разстояние, като отношенията между страните в тази връзка се уреждат електронно.

С договор за цесия № BGF-2018-033/23.11.2018 г., сключен между „4финанс“ ЕООД и „Кредитреформ България“ ЕООД страните са уговорили, че продавачът прехвърля на купувача вземания, описани в Приложение № 1 заедно с всички привилегии, обезпечения, лихви и други принадлежности. Първоначално с исковата молба е представено извлечение от договора за цесия, както и Приложение № 1 към договора /л. 5 - л. 8/, като в последното е посочено вземането на цедента „4финанс“ ЕООД против И. В. С., с посочен единен граждански номер, по договор № 9921679001/11.03.2016 г., с общ размер на прехвърленото вземане от 614.95 лева, а със становище вх. № 202/20.01.2021 г. – и заверено копие от пълния текст на договора за цесия /л. 48 – л. 62/, с оглед оспорването на валидността на същия от страна на ответника с отговора на исковата молба. С оглед на това съдът намира, че е налице воля за прехвърляне на процесното вземане, доколкото и последното е надлежно индивидуализирано в представеното приложение към договора.

Прехвърлянето на вземането е произвело правното си действие по отношение на длъжника в съответствие с изискванията, въведени в разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. Предишният кредитор е потвърдил прехвърлянето на вземането, описано в Приложение № 1 към договор за прехвърляне на вземания № BGF-2018-033/23.11.2018 /л. 9/. По делото е представено и пълномощно от цедента, с което упълномощава цесионера да изпълни задължението по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД /л. 24/. Предишният кредитор има правото да

упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, в който смисъл е и решение № 156/30.11.2015 г. по т. д. № 2639/2014 г. на ВКС, II т. о. Длъжникът не е получил уведомлението за прехвърляне на вземането, изпратено му от цедента, доколкото видно от представената по делото обратна разписка, пратката е върната с отбелязване като непотърсена /л. 25 – л. 26/.

Съдът счита, че цесията е породила своето действие и е противопоставима на ответника, тъй като той, като длъжник, е бил своевременно и надлежно уведомлен от страна на цедента, независимо, че и цесионерът е бил изрично упълномощен да стори това от цедента-кредитор. Уведомлението е изпратено на 17.12.2018 г. на адреса по договора за кредит /който съвпада с адреса по исковата молба/ по пощата с обратна разписка, с отразен на 09.01.2019 г. статус „непотърсен“, което за съда е достатъчно да приеме редовността на уведомяването по следните съображения:

По правната си същност договорът за цесия /прехвърляне на вземане/ представлява съглашение, при което носителят на едно вземане го отстъпва на едно трето лице. В този договор не участва длъжникът, спрямо когото се прехвърля вземането. За валидността му обаче е необходимо съгласието на първоначалния и новия кредитор. От своя страна длъжникът следва да е уведомлен за прехвърлянето от предишния кредитор, за да има то действие за него. Трайната съдебна практика допуска кредиторът-цедент да упълномощи кредитора-цесионер да извърши от негово име уведомяването и в случая такова нарочно упълномощаване е налице, но в действителност цедентът „4финанс“ ЕООД - гр. София е отправил до длъжника „уведомление за прехвърляне на вземане“ на 17.12.2018г., в което е посочил новия кредитор и банковата сметка на последния, на която може да се извършват занапред плащания за погасяване на задължението. Уведомлението е изпратено /самото предаване на пратката е от името на ищцовото дружество/ с обратна разписка на адреса на длъжника, посочен от самия него в договора, като съобщението е с пощенско клеймо от 04.04.2018 г. в гр. Провадия и пратката е „непотърсена“. От изложеното се налага извод, че цесионерът е положил достатъчно усилия за уведомяването на длъжника за цедиране на вземането от предходния кредитор към него. От цитираното отбелязване е видно, че дори да са били предприети последващи опити за връчване на уведомление, включително чрез други способи, не би се постигнало лично връчване на адресата. Въз основа на това може да се изведе едно явно недобросъвестно поведение на длъжника по заема, доколкото са налице достатъчно данни, че същият не е сменил адреса си и на него е бил търсен и от длъжностното лице по връчванията при РС – Провадия, на който му е връчен лично препис от исковата молба с приложенията, както и от молба вх. № 4680/19.10.2020 г. /л. 38/.

Дори да се приеме, че не са налице основания да се фингира връчване на уведомлението за цесията на длъжника по гореописания начин, то следва да се посочи следното: Съдебната практика приема, че цесията следва да се счита за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за

изпълнение на цедираното вземане. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението, изхождащо от цедента, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 от ГПК. В случая с исковата молба ищецът е представил за връчване на длъжника и уведомлението за цесията, а както вече беше посочено по – горе преписи от исковата молба с приложенията, включително и уведомлението за цесията, са връчени на ответника лично на адреса по исковата молба, съвпадащ с този по договора за кредит. Връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. Това категорично се отнася и до уведомлението по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземането и то поражда последиците по чл. 99 ал. 4 от ЗЗД.

С оглед изложеното съдът приема, че договорът за прехвърляне на вземания е надлежно съобщен на длъжника най – късно с получаването на препис от исковата молба с приложенията на 21.10.2020 г. /л. 38/ и за него е възникнало задължение за плащане по цедираното вземане по договора за кредит на цесионера – ищец. Въпросът кога длъжникът е уведомен за договора за цесия по никакъв начин не се отразява върху валидността и действието на договора за цесия между двете страни по него. Доколкото в настоящото производство се твърди, че задължението на длъжника, произтичащо от договора за паричен кредит, не е погасено, което не се оспорва от ответната страна, то обстоятелството кога е връчено уведомлението на длъжника е ирелевантно за основателността на иска. Уведомлението по реда на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е предвидено в полза на длъжника с цел да го предпази от двойното плащане на едно и също задължение. Длъжникът може да възрази за липсата на уведомяване за извършена цесия само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението. В случая обаче не се установява претендираното с исковата молба вземане да е погасено чрез плащане.

Предвид изложеното следва да се приеме, че цесионерът – ищец разполага с материалноправна легитимация в исковото производство пред настоящата съдебна инстанция.

На следващо място следва да се обсъди договорът за кредит, който представлява правопораждащият юридически факт, от осъществяването на който ищецът извлича основателността на претенциите си.

Съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗПФУР, договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние /за какъвто се твърди, че е сключен от цедента с ответника/, е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за

комуникация от разстояние - едно или повече.

Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, "средство за комуникация от разстояние" е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременното физическо присъствие на доставчика и на потребителя, като несъмнено използването на електронни формуляри в интернет, провеждането на разговори по телефон и изпращането на писма по имейл представляват средства за комуникация от разстояние. Предвид изложените от ищеца твърдения за ползваната процедура за сключване на процесния договор, правоотношението между страните попада в приложното поле на посочения нормативен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 от ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информацията по чл. 8 от ЗПФУР, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора /чл. 18, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗПФУР/, като за доказване на посочените обстоятелства се прилага разпоредбата на чл. 293 от ТЗ, а в случаите на електронни изявления – ЗЕДЕП /сега – ЗЕДЕУУ/.

Тези правила, съобразени с настоящия случай, намират своето обективно проявление – ищецът е представил заверени копия от договор за кредит № 9921679001/11.03.2016 г., изменен с договор за кредит № 9921679001/19.03.2016 г., Общи условия на договора за кредит и разписки за извършени плащания по сметката на ответника на 150 лева от 11.03.2016 г. и 100 лева от 19.03.2016 г. чрез системата е Pay.bg на името на ответника в „Изипей“ АД /л. 22- л. 23/, представени по делото. За първите три документа ищецът твърди, че са потвърдени от ответника с натискането на бутон на интернет страницата на кредитора-цедент /“4финанс“ ЕООД, гр. София/ - www.vivus.bg.

Съдът намира, че тези документи в своята цялост представляват годни доказателствени средства, установяващи валидното сключване на договор за кредит по реда на чл. 6 от ЗПФУР и предаването на договорената сума от кредитодателя, в чиито права е встъпил ищецът. Естествено е на представения хартиен носител, да не се намира материално положен параф /подпис/ на ответника-потребител, но това не отнема действителността на договора и не отрича съществуването му в правния мир. Както вече беше посочено, страните са сключили договора за предоставяне на финансова услуга от разстояние, използвайки изключително средство за комуникация от разстояние – интернет страница на доставчика.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕП /в редакцията му от 2016 г./, „електронен документ“ представлява всяко електронно изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено. Според чл. 2 ал. 1 от ЗЕДЕП /в редакцията му от 2016 г./ „електронно изявление“ е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията. Електронното изявление се счита за подписано при

условията на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕП /в редакцията му от 2016 г./, според който за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство, като законът въвежда три форми на електронния подпис – обикновен, усъвършенстван и квалифициран.

Несъмнено представените върху хартиен носител договор и неговото изменение, заверени от страната, обективира електронни документи /чл. 184, ал. 1 от ГПК/, тъй като те съдържат електронно изявление /каквото е изпълнението на протокола на уеб сайта чрез попълване на електронни формуляри/, запазено в архивните файлове в базата данни на съответния сървър на доставчика, с възможност за тяхното възпроизвеждане, т.е. визуализират електронни документи. Доколкото същите не съдържат характеристиките на усъвършенстван или квалифициран електронен подпис по смисъла на чл. 13, ал. 2 и ал. 3 от ЗЕДЕУУ, следва да се приеме, че документите са подписани с обикновен електронен подпис – част от електронните изявления са свързани и с установяване на авторството на документа, като съдържат информация за самоличността на лицето, от което изхождат изявленията - съгласно чл. 3, т. 10 от Регламент (ЕС) № 910/14 г. - три имена на ответника, адрес, телефон, ЕГН, сметка и други.

Законодателят придава значение на подписан саморъчно документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис, но допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен, което е закрепено изрично в чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП /в редакцията му от 2016 г./. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, като, ако се касае за частен документ /каквито са процесните/, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението, съгл. чл. 180 от ГПК, а в случай че това авторство бъде оспорено, тежестта за доказване истинността на документа се разпределя съобразно специалното правило на чл. 193 ГПК. В тази насока е установената последователната актуална съдебна практика на ВКС. В случая представените хартиени копия на договора и неговото изменение не са оспорени от ответника относно тяхната автентичност до приключване на устните състезания.

Съдът приема, че в настоящия случай безспорно е налице уговорка между страните, с която на обикновения електронен подпис е придадена стойността на саморъчен, която се съдържа в точната, подробна и ясна формулировка на чл. 1.8 от Общите условия за кредит, станали неразделна част от договора между доставчика и ответника с приемането им.

Несъмнено на посочения от ищеца сайт - www.vivus.bg на доставчика “4финанс“ ЕООД, гр. София, са предоставени приложимите общи условия, преддоговорна информация и проект за договор, като от първите е видно, че е спазено изискването на чл. 10, ал. 1 от ЗПФУР, както и на чл. 18, ал. 1, т. 1 от ЗПФУР. Страницата е активна, общодостъпна и позволява извършването на информативна справка от всяко лице. Електронната система за кандидатстване и сключване на договори от разстояние на vivus.bg, съдържа алгоритъм, който е и описан в общите условия, и съдържа задължителна възможност за изрично

съгласие на всеки етап от регистрацията, запознаването с условията, приемането им и сключването на договора от разстояние, който изключва преминаването към всяка следваща фаза /от отправянето на поканата, отправянето на предложението, приемането му, приемането на ОУ, предоставянето на преддоговорната информация и т.н., до сключването на договора/ без даване на съответното съгласие в предходната и съответно - приключването на процедурата по сключване на договора без полагането на обикновен електронен подпис съгласно чл. 1.8 от ОУ на всяка страница чрез натискане на бутон „подпиши“.

В тази светлина е обяснимо и закономерно ищецът да не може да представи документи, проследяващи хронологията на развитие на процедурата по създаването на договорното правоотношение – от включването на ответника-потребител в сайта до завършването □ с подписан електронен договор. Динамиката на развитие и популяризирането на кибертехнологиите в ежедневието повишават стандарта на общата елементарна култура и правят ноторни, а не специфични, знанията, свързани с функционирането на подобни електронни услуги. Така е ясно, че различните етапи от регистрацията се визуализират само за потребителя, ползващ съответното средство за комуникация от разстояние и единствено той може да ги отпечата като изображение върху хартиен носител, но фактически те не биха имали необходимата доказателствена стойност по смисъла на ГПК. При доставчика се генерира единствено подписаното /по смисъла на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП – в ред. му от 2016 г./ крайно електронно изявление, от което биха могли да произтекат някакви последици – права и задължения, каквито в случая са договорът за кредит и неговото изменение.

Видно е, че ответникът е предоставил всички изискуеми данни – три имена, ЕГН, постоянен и настоящ адрес, телефон, имейл и сметка, отправяне на предложение на доставчика, разпространена надлежно по реда на чл. 290 и чл. 291 от ТЗ, отправил му е предложение за сключване на договор и такова е последвало в предписаната от закона форма. В клаузата на т. 3.1 от Общите условия е посочено, че страните изрично се съгласяват, че съобщенията по електронната поща имат силата на саморъчни подписи в съответствие с чл. 13, ал. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис.

Следователно, при спазването на изискванията на чл. 18 ал. 1 от ЗПФУР и при наличието на предпоставките на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП /в ред. от 2016 г./ следва да се приеме, че представените по делото електронни документи – договор за кредит и изменението му, възпроизведени на хартиен носител, са саморъчно подписани документи и се ползват с формална доказателствена сила по смисъла на чл. 180 от ГПК. Това от своя страна безспорно доказва възникването на заемното правоотношение между цедента /праводател на ищеца/ и ответника, чиято разновидност представлява договорът за кредит.

Тъй като, най-общо, договорът за заем е реален и едностранен /по него задължения възникват само за заемополучателя/, за сключването на процесния договор е индиция и

категорично доказаното от ищеца реално плащане от страна на кредитодателя на уговорената сума в общ размер на 250 лева чрез превеждането □ по посочената от потребителя сметка. В платежните документи изрично е посочено името на ответника, а като основание за плащане не само единният граждански номер на същия, но и номерът на договора. При това по делото от страна на ответника не се оспорва нито извършения от страна на „4 финанс“ ЕООД превод на процесната сума, нито нейния размер. Единственото оспорване в този смисъл е заявената в отговора на исковата молба недължимост на сумата на ищеца в настоящото производство, направено във връзка с възражението за липса на процесуална легитимация на ищеца да води осъдителен иск по този ред.

С оглед на това, че в предвидения срок – 10.04.2016 г. последният не е изпълнил основното си задължение – да върне получената сума /такова правопогасяващо възражение нито е заявявано, нито е доказано надлежно, тъй като тежестта на доказване на този положителен факт лежи върху ответника, черпещ изгодни за себе си правни последици от реализирането му/, то за кредитора-ищец /по силата на договора за цесия с доставчика, даващ му материалната легитимация да встъпи в правата му/, се поражда правото да ангажира отговорността за забавено изпълнение на ответника на паричното му задължение, като поиска реално изпълнение на същото и обезщетение за забава /доколкото при паричните задължения не може да има пълно неизпълнение/.

Поради това главният иск се явява изцяло основателен и доказан и следва да бъде уважен в пълния претендиран размер от 250 лева.

Основателността на главната претенция обуславя основателността, а оттам – и уважаването на акцесорната такава за заплащане на обезщетение за забава, каквото се претендира от ищеца в размер на законната лихва. Такава следва да бъде присъдена върху главницата от завеждането на исковата молба 29.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

По отговорността за разноските:

При този изход на делото в полза на ищеца и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, за които е представен и списък по чл. 80 от ГПК, инкорпориран в становище вх. № 202/20.01.2021 г. /л. 45/. В производството по делото ищецът е сторил разноски в размер на 50 лв. за заплатена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. В. С., ЕГН *****, с адрес : *****, да заплати на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 240 от ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР, вр. чл. 99 от ЗЗД на „Кредитреформ България“ ЕООД, ЕИК 831030580, със седалище и адрес на управление *****, сумата в

общ размер на 250 лева /двеста и петдесет лева/, представляваща незаплатена главница по Договор за кредит № 9921679001/11.03.2016 г., изменен с договор за кредит № 9921679001/19.03.2016 г., сключен между длъжника И. В. С. и „4финанс“ ЕООД, ЕИК 202393458, които вземания са прехвърлени на ищеца с Договор за прехвърляне на вземания № BGF – 2018 – 033/23.11.2018 г., сключен между „Кредитреформ България” ЕООД и „4финанс“ ЕООД и Приложение № 1 към, неразделна част от него, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 29.09.2020 г., до окончателно изплащане на вземането.

ОСЪЖДА И. В. С., ЕГН *****, с адрес : ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на „Кредитреформ България” ЕООД, ЕИК 831030580, със седалище и адрес на управление ***** сумата от 200.00 лева /двеста лева/ – разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Окръжен съд – Варна.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____